



Agustí Ensesa Bonet

Escola de Tastavins del Gironès

El vi

Torre de l'Homenatge

Cava Reserva 1999

És tot un repte, que va decidir emprendre la família Canals, de les Caves Castell Sant Antoni, el d'elaborar un cava pensat per envellir almenys deu anys. Amb un cupatge d'un 50% de Xarel·lo, 25% de Macabeu i 25% de Parellada, era imprescindible que fossin vins molt ben elaborats i seleccionats, amb estructura i acidesa per aguantar la llarga criança que havien d'afrontar. El resultat és totalment satis-

factori. És un cava Gran Reserva Brut Nature autèntic i espectacular. Color daurat i molt brillant. Aromes terciàries del seu envelliment durant tants anys, que li aporta notes de torrats, de solatge i de fruits secs. En boca és complex, potent, amb bombolla fina, suau amargor i llarga persistència. L'elaborador recomana que en destapar l'ampolla se li concedeixin uns breus moments per oxigenar-se abans d'om-



plir les copes. És una elecció difícil de maridar: un plat massa potent podria amagar les virtuts d'aquest Gran Reserva. Penso que el millor és gaudir-ne sol, fresquet, amb unes ametlles torrades. Ideal per a l'aperitiu, la sobretaula o abans de posar-se al llit amb bona companyia. Preu aproximat: 39 euros.

El celler elaborador: Caves Castell de Sant Antoni està ubicat al Passeig del Parc de Sant Sadurn d'Anoia i elabora caves de diferents preus, tots de molta qualitat. Més informació: www.castellsantantoni.com i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

La rifa més esperada

El dia 22 d'aquest mes de desembre arriba la loteria més popular



Xavier Romero



El col·leccionisme popular s'ha basat sempre i de manera majoritària a anar recollint i guardant el que altres llancen, d'aquí aquesta condició pròpia, la de ser totalment assequible i arribar a totes les capes de la societat. Una de les branques d'aquest esbarjo cultural és l'anomenada Loterofília, la que tracta dels dècims, bitllets, i altres objectes relacionats directament amb la loteria o altres rifes, qual-sevol que sigui la seva modalitat. La més coneguda és la Loteria Nacional, la de l'Estat, que té segles d'existència i es converteix en la més tradicional quan s'acosten les dates nadalenes.

El proper dia 22 de desembre, el sorteig de Nadal, amb la seva popular Grossa, tornarà a captar l'atenció de la ciutadania; moltes persones que no juguen de manera habitual a la loteria, sí que es deixen endur ara per aquella aurèola festiva i costumista, que fa que gairebé a cada casa es remenin els dècims, i que el comerç, les empreses i les institucions, tinguin en compte el repartiment i regal –o venda– de participacions a clients, treballadors, familiars i amics.

En els últims temps, l'eclosió dels jocs oficials d'atzar ha estat important, conscients com són els seus promotors de la important font d'ingressos que genera aquesta activitat lúdica relacionada amb l'atzar. Això es pot comprovar en el nombre de sortejos de la Loteria Nacional, que de no arribar a la cinquantena fa pocs anys,

a hores d'ara se n'organitzen fins a 102 edicions.

Un dels majors atractius per col·leccionar dècims o bitllets de loteria ha estat de sempre la il·lustració que hi figura; la reproducció d'uns dibuixos i més tard d'unes fotografies, que a partir de 1960 –ja en fa mig segle– es tornarien en un tema monogràfic per a tota la temporada. El primers d'ells va ser «La mujer en la pintura española», i posteriorment s'hi han anat reflectint motius culturals, artístics, històrics...

El format també ha anat variant amb el temps; fins al 1963, l'anomenat «gran»; fins al 1966, el «mitjà», en tots dos casos havent-se de tallar els dècims amb tisores; i ja a partir del 1967, el considerat «petit», que es manté en l'actualitat.

Les modalitats elegides per col·leccionar loteria resulten abundants i sempre primen el gust particular: un dècim o un bitllet de cada sorteig, números capicues, números de l'1 al 80.000, els primers 1.000 números, segells de l'administració expenedora, dècims del mateix color, parelles, tires de 3, 4 o 5 dècims, millars exactes, ...

Durant algunes èpoques, el servei de loteries facilitava a qui ho demanés un directori de col·leccionistes i d'administracions per facilitar tant l'intercanvi com l'adquisició d'aquelles peces necessàries per a la col·lecció de cadascú. També es promovia el contacte amb serveis estatals d'altres indrets. Però darrerament aquesta temàtica va a la baixa en el col·leccionisme.

Gironins del segle XIX

Antoni Guiu Roquer

A tothom li costava de creure el que s'aplicava del jove Antoni Guiu fins que no es comprovava amb els propis ulls. Ara bé, fins i tot quan els més incrèduls el veien tocar l'orgue de seguida afirmaven que Déu li havia concedit el do de la música.

Antoni Guiu Roquer va néixer el 23 de març de 1772 a la localitat ripollesa de Sant Joan de les Abadesses, i allà va ser on va començar a demostrar la seva vocació per la música des que era un infant. Bona prova de la seva precocitat és que quan només tenia tretze anys ja va aconseguir la plaça d'organista al monestir de Ripoll. Després, sembla que es va traslladar durant una temporada a Sanauja, una població de la comarca de la Segarra.

Ara bé, la consagració musical d'Antoni Guiu Roquer va arribar el 1804, quan va guanyar les competidíssimes oposicions per aconseguir la plaça d'organista de la Catedral de Girona, una de les Seus més prestigioses de Catalunya. Per tant, Guiu va viure els famosos setges de les tropes napoleòniques del 1808 des d'una situació privilegiada. Això fa que les impressions que anava anotant al seu dietari personal reflectissin amb un punt de vista únic el patiment d'aquells moments tan complicats.

Durant el període que va fer d'organista de la Catedral no es va limitar a la interpretació sinó que també va aprofitar per crear les seves pròpies composicions. El musicòleg Francesc Civil va tenir ocasió d'analitzar aquelles partitures i, segons el seu parer, la producció d'Antoni Guiu Roquer situa el de Sant Joan de les Abadesses com un dels compositors més destacats del panorama musical espanyol de la primera meitat del segle XX.

Segons les investigacions de l'esmentat Civil, publicades a la *Revista de Girona* el 1970, Guiu va passar diverses temporades a Nimes, d'on va rebre múltiples ofertes laborals per quedar-s'hi. El músic ripollès sempre les va rebutjar per continuar a la ciutat de l'Onyar, on va morir el 1836 quan tenia 64 anys.

Un dels seus germans petits, Rafael –nascut el gener de 1776–, també va seguir la carrera musical i va ingressar a la Capella Reial de Madrid. Així mateix, un cosí germà d'ambdós, el prevere Esteve Guiu Pasqual, sacerdot de Sant Joan de les Abadesses, nascut el 1762, també va deixar escrites algunes composicions malgrat que la seva qualitat no és tan bona com la del seu parent organista.



Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista